

Universitätsbibliothek Paderborn

V. P. Gasparis Družbicki, Societatis Jesu, Opera Omnia Ascetica

Aucta Duobus Opusculis De Effectibus, Fructu, Et Applicatione Sanctissimi
Missæ Sacrificii, Et De Sublimitate Perfectionis Religiosæ. Catalogum
Tractatum Asceticorum Omnium Vicina Post Dedicacionem Pagina
Indicabit

V. P. Gasparis Družbicki, Societatis Jesu, Tractatus De Moribus, Amore,
Servitio Æternæ Sapientiæ

Družbicki, Kaspar

Ingolstadii, 1732

VD18 90066375

Cap. XIII. Ad Æternam Sapientiam itinera.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45408

ipsam lædent animam suam. Omnes enim qui oderunt Sapientiam diligunt mortem.

Dilige anima mea Æternam Sapientiam, & ipsa diliget te in æternum.

C A P U T XIII.

Ad Æternam Sapientiam itinera.

42.

Vidimus Sapientiæ vias, videamus & ad Sapientiam: non tantum enim illa venit ad nos sed nobis etiam eundem est ad ipsam. estque id ipsum magna portio Sapientiæ, scire venire ad ipsam. I. Nec enim venit ad Sapientiam absque Sapientiâ, nam quæ conventio luci ad tenebras? Atque hæc prima est ad Sapientiam æternam via, vocari ad eam, ejus ipsius gratiâ: *nemo enim inquit, venit ad me, nisi Pater meus traxerit eum.* *Joan. 6. 44.* Et alibi; *Non vos me elegistis, sed ego eligi vos.* *Joan. 15. 16.* Itaque *hodie si vocem ejus audieritis, nolite obdurare corda vestra, sed ocyùs dicite; Adsumus, & te quocunque ieris sequemur.* *Psal. 94. 8.* Magnus hic ad Sapientiam passus, promptam dare aurem vocanti, nec in vacuum gratiam ejus accipere: qui enim accipit in vacuum, accipit in scandalum. *Væ autem mundo à scandalis, & væ homini per quem scandalum venit:* *Matt. 18. 7.* quomodo enim stupa ad odorem ignis, ita homo ad transitum scandaliperit.

43.

2. Jam verò si audisti vocantem Sapientiam, sequere & age pænitentiam, nec itera vias tuas amplius. Hunc ordinem viarum, ipsamet nos docuit Sapientia; *Pænitentiam agite, inquit, appropinquavit enim regnum celorum.* *Matt. 3. 2.* Pænitentia est reconciliationis internuntia, Veritatis filia,

V.P. Druzb. Op. VI.

G

humi-

humilitatis esca, redintegratio Charitatis, medicina læsæ sanitatis, hoc est, amicitia; denique recuperatio iustitiæ & Gratiæ.

44.

3. Porrò hinc ulteriùs pergendum est, & pœnitentiam & lachrymas, sudori atque labori insistendum, ne satis quis putet venena ejectione scelerum, etiam fibræ vitiorum, pravaramque consuetudinum evellendæ sunt, & insuper etiam semina & plantulæ Virtutum sanctarum sunt inserendæ: Non sufficit purgare domum Regni venturo, etiam ornes quàm cultissimè est necesse. *Sapientia in Concilio habitat, & eruditè interesse gaudet cogitationibus.* Estque Spiritus ejus mundus, amans bonum, qui nihil vetet benefacere, omnem habens Virtutem, incoquinatus, sanctus, & attingens ubique propter suam munditiam: nullus omnino illam in humanis mentibus delectat ornatus æque, quam ille qui sit, ex ejus similitudine morum, per imitationem expressus: ideo enim Sapientia incarnari, videri, palpari voluit, ut visibiliter visibilia amanti homini, transfiguraret in se, qualem vellet hominem fieri propter se, tunc ait; *Exemplum dedi vobis, ut quemadmodum ego feci & vos similiter faciatis.* Vixi humilis, pauper, patiens, obediens, in summo dolore, contemptu, nuditate, in perpetuâ cruce, semper mundum contemnendo, & à mundo contempta, in vigiliis, in jejuniis, in orationibus: & hæc omnia ideo, ut etiam vos iisdem cogitationibus, armaremini, iisdem virtutibus instruere mini, & digni amicitia meâ efficeremini.

Prov. 8. 12.

Joan. 13. 15.

45.

4. Hæc enim similitudo conciliabit, favorem atque amorem, ac tandem deducet ad familiaritatem,

tatem, quâ qui digni inventi sunt potiri cum Sapientiâ, iidem participes facti sunt amicitiae Dei: non enim potest longè esse Deus ab amicis, & familiaribus Sapientiæ, ut quæ sit domestica Dei valde, & habens potestatem omnem conferendi hominibus, ut possint Filii Dei fieri. Unde factum est ut per Sapientiâ sanati, sanctificatique sint omnes ii, quicumque placuerunt Domino à principio. Cæterùm etsi hæ viæ rectæ sint, & extra has non sunt aliæ, tamen quia non unus est illas decurrendi modus, ideo non idem etiam est omnium, per has vias incedentium status, pervenientiumque ad Sapientiâ.

5. Invenies qui ita Sapientiâ amant, ut amant propter illam, etiam se, etiam alia, quamvis propter illam.

6. Invenies, qui propter Sapientiâ abjecerunt quidem fortè omnia sua, sed non etiam semetipsos.

7. Invenies denique qui ita ad Sapientiâ solam contendunt soli, ut (quantum fieri potest in viâ) relinquunt omnia, etiam semetipsos, contendantque se sine se ad Sapientiâ adferre, & solâ, unicâque Sapientiâ potiri, parati, imò assueti semetipsos propter illam exuere. Hi sunt autem qui resignato fervore, & ferventi resignatione se sibi quasi eripiunt, & propter Possessionem Sapientiæ immediatam, sine omni medio ad illam festinant, omni ratione sensum exuunt, mentem denudant, & solis Sapientiæ obtutibus illam puritate apparant & exornant. Hi sunt stulti propter Christum, nullius rei Potentes & Possessores ex se, omnia apud Deum mendicantes

tes & habentes, Gratia infantes & lactentes
 vinæ Voluntatis Sponsi, Dei mancipia, omni
 propriæ providentiæ expertes, omnium rerum
 curam in Dei providentiam projicientes, olores
 & hostes omnis belluinæ sensualitatis; victores
 & supergressores, etiam Naturalis Rationis, ze
 latores fidei, & spiritûs, & gratiæ, doctrinæque
 Christi, toti semper Spiritu vivunt, ita ut sensua
 liter & rationalia agant non tamen sensualiter,
 sed neque tantum rationaliter, verum etiam
 spiritualiter, & quidem heroicè & intensè. Hi
 sunt qui nihil esse omnia agnoscunt & sciunt,
 nihili omnia secum faciunt, solum autem Deum
 esse Totum recognoscunt; quibus nulla agen
 di ratio extranea & creata est, sed solus De
 us: qui ex quâ ratione primùm sunt, ex
 eâdem omnia operantur naturæ opera &
 sensuum, scilicet ex DEO, ita ut omnia bo
 na ex ipsis sine ipsis proficiantur: qui in
 externis sensibus modesti, in internis otiosi &
 quieti sunt. quibus ad nullam rem Amor adha
 sit, utpote certis, omnia esse nihil, & vana
 imò vanitatem: qui neminem vincere viribus,
 verbis, & rationibus volunt pugnaciter, ac sine
 causâ, sed etiam amicè se erga omnes gerunt,
 quos ex adversò habent, certi eos esse instru
 menta Dei, quibus illos Deus extra semetipsum
 suamque proprietatem exturbat, & ad Spiritus
 nuditatem deducit, & sibi immediatè unire, ad
 sui fructum puram inducere molitur. Hi
 qui talia agunt, ad Sapientiam non eunt sed evol
 vant. Utinam incedat Anima mea itinere isto
 rum, & fiant novissima mea etiam horum simi
 lia: talis enim anima videbit in novissimis, dele
 etabitur

Et habitur in Domino, qui dabit illi petitiones cordis ejus.

O Æterna Sapientia fac me te amare, ad te ire, tibi perire, & ad te pulcherrimam, suavissimam, dignissimamque pervenire.

C A P U T X I V .

Mater Æternæ Sapientia MARIA, est peculiaris ad Æternam Sapientiam via.

HOC dubium esse puto memini? nisi qui MARIAM Matrem esse Æternæ Sapientia non novit, aut non credit. Si enim Matrem scit, viam esse fatetur. Nam quod naturalius, certius, compendiosius ad Filium iter, quam Mater? MARIA per omnibus novit ingressiones & egressiones Sapientia, utpote quas corporaliter in semetipsâ experta est, tantò singularius, quanto mirabilius, nisi quis cogitet, MARIAM nosse quidem, & esse viam Sapientia, sed tantum sibi, non autem etiam nobis. Sed hoc de Sapientia Matre cogitare, nefas est, si Mater Sapientia est. Novit enim Sapientiam sibi quidem venisse sed non soli, verum etiam nobis, scit itaque, Sapientia itinera, tam ad se, quam ad nos, quippe quæ novit Sapientiam per se venisse ad nos. MARIA est rationalis aquæ ductus, qui fontem illum Cælestem per sese ad nos delabentem sensit, scivit, & meminit. Peculiaris hæc certè via, quia post æternum Patrem, nulla aqua naturalis ad Sapientiam. Nulla ita certo, ita proprio, ita suo jure ad illius latibula, & adyta penetrat. Quid enim Matri apud Filium clausum?

46.

C 3

Deni-